

Trong căn phòng làm việc với thiết kế nội thất chỉ bao gồm màu trắng và đen. Rèm không kéo, đèn phòng không bật, chỉ có ánh sáng từ màn hình máy tính phản ra trong màn u tối im lặng đến đáng sợ.

Bất chợt tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Cậu chủ, tiểu thư trốn ra ngoài bị xe đâm phải...”

“[hết chưa?”

“Chỉ bị thương nhẹ, không ảnh hưởng đến tính mạng.”

“Đánh gãy chân nó rồi nhốt vào nhà kho cho tôi.”

Nhưng...

Chưa kịp nói đỡ vài câu, đầu dây bên kia đã tắt máy.

Hắn trước giờ chưa từng nói chơi lần nào, lần này chắc hẳn cũng không phải là ngoại lệ.

Cô tiểu thư này số phận đúng là quá khổ rồi!

Triệu Thạch gọi thêm vài người đàn ông đến, chỉ là đánh gãy chân thôi, chưa phải lấy đi một mạng người. Cho dù họ có không muốn làm đi chăng nữa, nhưng nếu không làm theo lời hắn thì ngược lại bọn họ sẽ phải chịu thay.

Mở cửa phòng, thân thể tiểu tụy xơ xác của cô gái nhỏ nằm trên giường, cảm giác nhẹ bẫng như chỉ cần cơn gió nhẹ thoảng qua là có thể thổi bay đi vậy.

Như bị cơn ác mộng đánh thức, cô giật mình bật dậy hoảng loạn nhìn đám người trước mắt. Không kiểm được sự run rẩy của bản thân, vì thế mà giọng nói cũng run theo.

“Các người... Các người là ai. Đừng lại gần tôi, tránh xa tôi xa...”

Cô sợ hãi thụt lùi về trong góc giường, chặn bị túm đến nhăn nhó.

Triệu Thạch nhìn hai người kia ra hiệu, lập tức họ đi đến mỗi người một tay giữ chặt cô lại không thể nào nhúc nhích.

Anh ta đi đến cúi thấp đầu tỏ vẻ cung kính, “Tiểu thư, xin lỗi. Triệu Thạch thất lễ rồi!”

Lời vừa nói xong ngay sau đó một thanh sắt vừa to vừa dài đập mạnh xuống chân cô, âm thanh phát ra chói tai. Tiếng hét thê thảm càng nghe càng đau lòng.

Cô mặt mày biến sắc trở nên tái nhợt, như máu bị rút cạn ra hết bởi vết thương ở chân. Thanh sắt vẫn tiếp tục đập mạnh trên đôi chân nhỏ, càng lúc càng mạnh.

“... Làm ơn, đừng... Cầu xin các người... Đừng mà...”

Càng về sau thanh âm càng nhỏ dần, tiếng nấc thê lương trong tuyệt vọng.

Máu tươi chảy đầm đìa không nhìn rõ vết thương nặng bao nhiêu, nhưng dám chắc rằng sau này cô sẽ trở thành một phế nhân, không thể đi đứng được nữa!

Trước mắt nhòa đi, một mảng màu đen ập tới, cô khép mắt rồi ngất lịm.

Sau khi xác định đôi chân ấy không còn nguyên vẹn, Triệu Thạch cùng những người đàn ông kia đưa cô vào nhà kho u ám lạnh lẽo.

“Đợi một giờ sau rồi hãy gọi bác sĩ.”

Cánh cửa được khoá lại, không gian bên trong không lọt chút ánh sáng, không khí lạnh lẽo kèm theo tiếng côn trùng kêu khiến người ta không khỏi rùng mình.

Thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, nhiệt độ ngoài trời đã hạ xuống chỉ còn mười mấy °C, mà cô chỉ khoác bộ đồ vải khá mỏng.

Rất lâu, rất lâu sau đó cũng không thấy bóng dáng một ai đến. Hình như là trời đổ mưa rồi, cơn mưa không nhỏ, còn có cả sấm sét.

Ầm ầm!

Khoé mi ươn ướt khẽ mở ra, nhưng hoàn toàn không thể nhìn thấy gì ngoài bóng tối.

Nơi này là nơi nào, tối quá...

Đôi chân truyền đến cơn đau nhức dữ dội, sao lại cảm giác giống như có loài sinh vật gì đó đang gặm nhấm vết thương như thế.

Chỉ là cô không thấy, một bầy gián to nhỏ đang lần bò trên đôi chân ấy. Bây giờ chỉ có sự đau đớn, ngoài ra cô không còn cảm nhận được gì nữa.

Thử cử động một chút, nhưng hoàn toàn thất bại. Nhấc chân không được, nhúc nhích cũng không xong, ngược lại còn dội đến cơn đau hơn.

Thật sự rất đau...

Cô mím chặt môi, cắn chặt răng, mồ hôi lấm tấm trên trán mặc dù cơ thể đang lạnh buốt.

Tiếng côn trùng, chuột, dế lại một lần nữa phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

Trên trần có lỗ hổng, nước mưa tí tách từng chút bắn vào người cô.

Ai có thể hiểu được nỗi bất lực, tuyệt vọng của cô ngay lúc này?

Khẽ co nửa thân trên lại, cô khóc như một đứa trẻ bị bỏ rơi, uất ức đáng thương.

Lúc sau, cánh cửa được một lực mạnh đập ra, lập tức căn phòng u tối được phủ sáng bởi nhiều ánh đèn.

Hắn đến trước mặt cô, phía sau còn có vài người nữa.

Vì được chiếu sáng, giờ đây cô mới thấy rõ vết thương ở chân, hơn nữa còn có gián...

Có trời mới biết cô sợ gián thế nào!

Tiếng hét thất thanh, cô vô ý lấy tay phủi mạnh đi lở động phải vết thương, môi bị cắn đến bật máu.

“Dụ Quỳnh Lam, hôm nay em trốn đi bằng chân, tôi đánh gãy chân em rồi. Lần sau em định làm thế nào?”

Quỳnh Lam đau đến mức không thể nói được gì nữa, chỉ còn cách dùng ánh mắt đáng hận nhìn hắn.

Lục Tư đi đến mặc kệ vết thương ở chân cô mà mạnh bạo kéo cô lên rồi bế đi, “Cũng như hôm nay, mặc dù có hơi phi lý nhưng nếu không phải trốn bằng chân, cho dù em trốn bằng tay đi nữa, tôi cũng sẽ đánh gãy tay em. Tương tự những thứ khác.”

Gương mặt cô trắng bệnh, cả thân thể nhẹ bẫng nằm trong lòng Lục Tư, muốn đẩy hẳn ra nhưng không còn chút sức.

Quỳnh Lam mặc kệ hẳn định đưa mình đi đâu, dù gì bây giờ cô cũng không thể phản kháng. Theo như tình hình này thì có vẻ như hẳn đang đi về phía phòng cô.

Đặt Quỳnh Lam nằm lên giường rồi bác sĩ được đưa vào.

Lục Tư thông thả đi đến sofa ngồi xuống, dáng vẻ rất hưởng thụ.

Vị bác sĩ xem xét vết thương ở chân cô thật lâu, dường như có gì đó không ổn.

“Cậu Lục, vết thương đã bị nhiễm trùng rất nặng.”

“Khử trùng đi.”

Ông ta gạt đầu, mở hộp dụng cụ cứu chữa được chuẩn bị sẵn. Nhìn sơ qua đã thấy có rất nhiều kim loại, dao, kéo...

Quỳnh Lam bất giác cảm thấy sợ hãi mà hơi thở trở nên gấp gáp. Nhìn vết thương trên chân mình mà chính cô cũng cảm thấy nó thật đáng sợ.

Nhớ lại cảnh tượng lúc bị đánh mà đôi mắt lập tức ửng đỏ. Nghĩ lại thôi cũng thấy đau mà bây giờ lại càng đau hơn.

Bác sĩ chuẩn bị tiêm cho cô một mũi thuốc gây tê thì bị Lục Tư ngăn lại, “Thuốc gây tê, thuốc giảm đau đều không cần, bỏ hết đi.”

“Nhưng...”

Như vậy sẽ rất đau đớn, hơn nữa lại đối với người có thể chất yếu như cô sẽ không chịu nổi!

Ông nhìn cô với ánh mắt đầy thương xót. Đắc tội với ai thì đắc, nhưng ông thực sự không dám đắc tội với Lục Tư. Mặc dù hẳn không phải là nhân vật lớn nhưng thủ đoạn của hẳn vô cùng tàn nhẫn! Rơi vào tay hẳn chỉ có thể nói là bắt đầu một bi kịch, và có lẽ Quỳnh Lam đã thực sự rơi vào thế đó rồi.

Dụ tiểu thư, cô hãy cố chịu đau...

Bàn tay vô thức bấu chặt ga giường, lý trí mách bảo cô nhất định phải kiên cường!

Thuốc rửa được nhỏ từng giọt lên vết thương, chất lỏng màu trắng chảy xuống hoà vào trở thành màu đỏ thẫm. Vị bác sĩ cẩn thận dùng kẹp gấp những mẫu sạn nhỏ ra, vừa sợ động mạnh vết thương vừa sợ làm cô đau thêm.

Nhức quá, rát quá... Như thế này thà rằng □hết đi còn ít đau đớn hơn...

Quỳnh Lam cố kìm nén để không phải thốt lên tiếng đau trước mặt hẳn mà môi bị cắn rỉ máu càng nặng hơn.

Cảm giác sống dở □hết dở thế này kéo dài gần một giờ đồng hồ. Chân bị băng bó bằng nhiều

lớp vải trắng, hiện tại như bị tê liệt không còn cảm giác.

Nghe hắn nói chỉ xử lý vết thương ở ngoài, còn bên trong không cần để ý. Vậy là bắt đầu từ bây giờ cô hoàn toàn không thể đi đứng bình thường được nữa rồi, những ngày tiếp theo cho đến cuối đời, cô đã là một phế nhân!

“Cô Dụ, trong thời gian này cô không nên tìm cách cử động chân, không được để vết thương tiếp xúc với nước...”

Bác sĩ dặn dò kỹ càng rồi rời khỏi, căn phòng rộng rãi chỉ còn mỗi hai người, mà hắn vẫn yên ổn ngồi ở sofa đến giờ.

Cô khép mắt quên đi cơn đau nhức ở chân, chỉ là để tạm quên đi tất cả, quên đi sự có mặt của hắn ngay hiện tại.

Lục Tư đứng dậy đến cạnh giường, khẽ khom người nói nhỏ vào tai cô, “Em cứ yên tâm mà hưởng thụ, những việc như này vẫn chưa phải là gì cả đâu.”

Chỉ là... Tại sao lại đối với cô như thế?